Вільям Шекспір

СОНЕТ 66

Англійський оригінал і десять українських перекладів та переспівів

Оригінал

William Shakespeare

Sonnet 66

Tired with all these, for restful death I cry, –
As to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimm'd in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,
And gilded honour shamefully misplac'd,
And maiden virtue rudely strumpeted,
And right perfection wrongfully disgrac'd,
And strength by limping sway disabled,
And art made tongue-tied by autority,
And folly (doctor-like) controlling skill,
And simple truth miscall'd simplicity,
And captive good attending captain ill:
Tired with all these, from these would I be gone,
Save that, to die, I leave my love alone.

Українські переклади та переспіви

Підрядковий переклад

Втомлений всім, я кличу заспокійливу смерть,
Бачачи гідність, від народження приречену на злиденність,

І пусту нікчемність, що процвітає в радощах,
І найчистішу довіру (віру), яку зневажливо (непорядно) обманули,
І позолочені почесті, що їх ганебно надають,
І цнотливу доброчинність (дівочу честь), жорстоко зневажену,
І справжню досконалість, несправедливо ображену,
І силу, котру затирає негідна влада,
І мистецтво, приречене владою на мовчання,
І тупість, що з напучуваннями перевіряє знання,
І чесну правдивість, названу дурістю,
І уярмлене добро в рабстві у переможного зла.
Втомлений цим усім, я хотів би позбутися від усього,
Коли б, помираючи, я не мусив би робити самотнім того, кого люблю (свою любов).

Іван Франко

Не раз я кличу смерть, бо нудно бачить в світі,
Як ходить працівник в жебрацькому лахмітті,
А капосне ніщо блищить у пишнім строю,
А вірність щирая знай б'ється з клеветою.
Як славу має й честь огида і облуда,
А чистоту он там сквернить насилля дике,
Як чесноту ганьбить ось стовпище велике,
А власть над всіма зла, як на очах полуда.
Перед надсилою художество німіє,
А дурень мудрому відмірює права,
І правда спугана, безпомічна дуріє,
А добрий в найми йде, а ледар ужива —
Умер би! Ні, держусь тривогою одною:
Як я умру, й любов моя умре зі мною.

Дмитро Павличко

Я кличу смерть – дивитися набридло
На жебри і приниження чеснот,

На безтурботне і вельможне бидло,
На правоту, що їй затисли рот,
На честь фальшиву, на дівочу вроду
Поганьблену, на зраду в пишноті,
На правду, що підлоті навдогоду
В бруд обертає почуття святі,
І на мистецтво під п'ятою влади,
І на талант під наглядом шпика,
І на порядність, що безбожно краде,
І на добро, що в зла за служника!
Я від всього цього помер би нині,
Та як тебе лишити в самотині?

Дмитро Паламарчук

Стомившися, вже смерті я благаю,
Бо скрізь нікчемність в роскоші сама,
І в злиднях честь доходить до одчаю,
І чистій вірності шляхів нема,
І силу неміч забива в кайдани,
І честь дівоча втоптана у бруд,
І почесті не тим, хто гідний шани,
І досконалості ганебний суд,
І злу – добро поставлене в служниці,
І владою уярмлені митці,
І істину вважають за дурниці,
І гине хист в недоума руці;
Стомившись тим, спокою прагну я,
Та вмерти не дає любов моя.

Георгій Пилипенко

Втомився жити я і кличу смерть,
Бо не сприймаю гідність у ярмі,
І ряджену нікчемну круговерть,

І тих людей, що зрадники самі,
І золото фальшивих нагород,
І покупців незайманих красунь,
Й ганебних ворогів шляхетних цнот,
І сильних, що покірно хрест несуть,
І язики, що в'яжуть у вузли,
І глупоту, що мудрощами звуть,
І чесність, що страждає від хули,
І добрість, що на злу штовхають путь.
Втомився жити. У ніщо б пішов.
Та як лишу саму мою любов?

Віктор Марач

Втомившись жить, всесильну смерть зову.
Не бачити б, як доблесть жебракує,
Неправда душить істину живу
І над любов'ю зрада торжествує;
Дівочу цноту, віддану на глум,
Приниження й поневіряння честі,
Не поступ, а метання, спіх і тлум,
І похвалу, настояну на лесті;
Беззубу силу, мову муз німу,
І дурість, до хули й повчань охочу,
І мудрість, що не зна себе саму,
І зло, яке добром назватись хоче.
Втомившись цим, вже не бажаю жить, —
Та як тебе самотнім залишить?

Станіслав Нечаїв

Стомився з цим усім, за смертю я кричу,
Як гідних бачити з народжень жебраками,
І ниць покидьків, зодягнених в парчу,
І найчистішу віру, зраджену верхами,

Й продажний гонор не в ганебнім місці,
Й дівочу честь у грубім продаванні,
І досконалість не на чільнім місці,
І силу, втрачену в кульгавім керуванні,
І як мистецтву влада в'яже язика,
Й до знань приставлено учену глупоту,
Й просту і щиру Правду кличуть Простота,
І як Добро слугує панівному Злу.
Стомився з цим усім, у вічність я б пішов,
Та, врятувавшись, я лишу мою любов.

Ірина Гей

Утомлений, ридаю, кличу смерть,
Вже бачив, як старцює можновладство,
І як гуде нікчемності бенкет,
І віру поневолює багатство,
Пиху, всю у ганебнім сухозлоті,
А добродійність, цноту й благородство
Разом з красою в ямі, у болоті,
Мистецтво, більше схоже на юродство,
І глупство, що напучує знання,
І щирість, перехрещену в облуду,
Добро, що його лихо поганя,
Вже надивився, жалкувать не буду.
Утомлений, пішов би й за хвилину,
Та як же я любов саму покину?

Михайло Карповий

Я хочу вмерти, дивлячись на світ,
де чесний – від народження жебрак,
де розкошують ниці та пусті,
де чиста віра втоптана у прах,
де в недостойних сяйво нагород,

де цнота на панелі між повій,
де заплямив красу брехливий рот,
де сила у підступності слабій,
де змушені замовкнути митці,
де тупість набундючена в майстрах,
де звуть простацтвом істини прості,
де добре у поганого – батрак.
І я би вмер, якби між цього зла
моя любов тендітна не жила.

Наталя Педан

Стомившись від життя, прохаю смерть.
Так, дивлячись, як блинда народивсь
Й веселощами шлях прикрасив вщерть,
Від віри найчистішої відрікся,
Честь позолочену позорно заховав,
Добропорядність божевільну зрадив,
Достоїнства у пил брудний втоптав,
Кульгавістю своєю силу звабив,
Авторитет розпоряджавсь красою,
Керуючись задля забави вмінням,
Назвав він правду просто простотою –
Усе це давить, мов важке каміння.
Стомившись від життя, його покину я.
Лишиться на землі лише любов моя.

Тарас Шевченко-Задунайський

Я кличу смерть, немов галімий емо,
Життя – лайно, а люди всі – нікчеми,
Хто береже понти, без бабок той,
Всіх кинули, у бізнесі – аццстой,
Зате рулить гламурная тусня,
Таблоїди та глянцева фігня.

Дівчата – шльондри або мріють ними стати,
Поети подались на порносайти,
Бо премії дербанять між собою
Тупі песиголовці сивочолі
І вчать нас жити, довбані скоти.
У місто не поткнешся через трафік –
Послав би я давно усе це на фіг,
Якби не те, що є у світі Ти.